

Thằng Quỷ Nhỏ

:::Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh:::

Nga ngồi một mình trong lớp, hồi hộp đợi chuông reo.

Chưa đến giờ vào học, mọi người còn ở cả bên ngoài, một số chơi trong sân, số khác tụ tập ngoài hành lang. Thỉnh thoảng một khuôn mặt thò vào cửa sổ, dòm dáo dác rồi biến mất sau khi ném một cái nhìn tò mò về chỗ Nga ngồi.

Nga cổ trần tĩnh. Nó len lén đặt tay lên ngực trần áp cơn xúc động. Cũng như mọi học sinh chuyển đến trường mới, Nga cảm thấy lo lắng không đâu. Lớp mới này, Nga chưa quen ai, trừ Hạnh. Hạnh là lớp trưởng. Khi này, thấy Nga đứng ngơ ngác trước cửa lớp, Hạnh bước lại hỏi:

— Bạn là Nga phải không?

Nga nhìn Hạnh, ngạc nhiên:

— Ủa, sao chị biết?

Hạnh cười:

— Đừng gọi mình là chị. Mình tên Hạnh. Cô chủ nhiệm báo cho mình biết. Mình là lớp trưởng.

Hạnh giới thiệu một lèo, rồi không để cho Nga kịp hỏi lại, nó kéo tay Nga dắt đến dãy bàn cuối lớp, nói:

— Chỗ ngồi của Nga ở đây. Nga ngồi kế mình.

— Hạnh thuộc loại người liến thoắng, nhanh nhẩu, miệng nói tay làm. Nga chưa kịp có ý kiến, nó đã vớ lấy chiếc cặp của cô bạn mới nhét vào ngăn bàn. Trước nhiệt tình của Hạnh, Nga chỉ biết lúng túng đứng nhìn.

Đề khóa lấp bồi rồi, Nga háng giọng hỏi:

— Bàn này chỉ có Nga và Hạnh thôi hả?

Hạnh nheo nheo mắt, giọng hóm hỉnh:

— Bàn ba người. Hạnh, rồi tới Nga, rồi tới... thằng quý nhỏ!

Nga giật mình:

— Hạnh nói gì? Thằng quý nhỏ là sao?

Hạnh mỉm cười bí mật:

— Lát nữa Nga sẽ biết!

Nói xong, Hạnh bỏ ra ngoài.

Nga ngồi lại một mình, lòng hoang mang
tột độ. Lạ thay lạ bạn, Nga đã thấy lo âu.
Bây giờ lại thêm thằng quý nhỏ nào đó
ngồi bên cạnh nữa, chắc Nga xui. Suốt từ
đó cho đến lúc chuông reo vào học, Nga
cứ nhìn lom lom ra cửa. Nhưng Nga chẳng
thấy gì lạ. Nó chỉ nghe trái tim mình đập
hồi hộp trong ngực.

Như vậy, hẳn là Quỳnh muốn nói với Nga là dù xa Nga, dù Nga có đổi xử với Quỳnh như thế nào chẳng nữa, lúc nào Quỳnh cũng nhớ tới Nga, lúc nào cũng nhớ. Còn lúc này, ở nơi xa xôi, Quỳnh đâu có biết rằng giữa Nga và Quỳnh, không phải chỉ có một mình Quỳnh biết nhớ...

Nga ngẩn ngơ nhìn ra sân nắng. Dọc theo hàng rào cạnh cổng, hoa mào gà, hoa vạn thọ và họ hàng nhà cúc đang đua giỡn với nhau. Trong sách nói hoa thạch thảo cũng thuộc họ nhà cúc, vậy mà đằng trước sân chẳng có đóa thạch thảo nào. Nhất định mình sẽ trông trước cổng một bụi thạch

thảo! - Nga dặn mình như vậy.

Ngày hôm sau, Khải tới chơi đúng vào lúc Nga đang dùng lưỡi lam cạo hàng chữ “Mến tặng Nga - Khải” trên cuốn sách Quỳnh gửi lại.

Chẳng biết Khải có nhìn thấy hành động đó của Nga không!

HẾT